మళ్ళీ రైలు తప్పిపోయింది

గొల్లపూడి మారుతీరావు

ఒకరాత్రి..!! విజయవాడ జంక్షన్‌లో జీవితంలో రెండోసారి రైలు తప్పిపోయిన రేషన్ గుమాస్తా 'చంద్రుడు' బతుకు మబ్బు తెరల్లో పారాడుతున్న కథ!

మధ్య మధ్య ఫ్లాష్ బాక్‌ల కలనేతతో కొంగ్రొత్త పద గుంభనలతో అల్లిన భావబంధుర మనోవైజ్ఞానిక నవల..!

రచనాకాలం: 1970

(క్రిందటి సంచిక నుంచి కొనసాగింపు)

ఎందుకో భయం వేసింది చంద్రుడికి. ఆ సమావేశం సుఖంగా ఉండదనీ, ఆమెని కలవడంలో తనకేదో ఖిన్నత కలుగుతుందనీ తోచింది. అసంకల్పితంగానే అనేశాడు:

"నువ్వు మా ఆవిడని కలవకూడదు -"

తెల్లబోయింది "అదేం?"

"ఆవిడకి నలుగురితో ఎలా మాట్లాడాలో చేతకాదు. పల్లెటూరిది. ఆమెను నువు చూడకపోయినా ఫరవాలేదు."

అదంతా తనకి పొగడ్తలాగా తృప్తిగా అతని వేపు చూసింది అతన్ని క్షమించినట్టు. కాస్తపాటి నవ్వునీ దాచుకోలేకపోయింది.

"మరీ అంత పల్లెటూరిదాన్ని ఎలా చేసుకున్నావు? వలజని కాదని?" అన్న ప్రశ్నని కళ్ళలోంచి విసిరింది.

తల వంచుకున్నాడు. ఇక అక్కడ కూచోడానికి ఇబ్బందిగా ఉంది.

"రాయ్ వెల్లూరులో ఏం పని?"

"ఆ మాటకేం? నీ విషయం చెప్పు" అని నవ్వబోయాడు.

అలా తప్పించుకోవడంలో, అతను చెప్పలేని విషయాలేవో అర్ధమైనట్లు - 'అర్థంలేని నవ్వు' నవ్వింది.

"ధనవంతుడికి విషయాలేమిటి ఉంటాయి? అజీర్ణ వ్యాధి, మోహం మొత్తే సుఖం తప్పించి. ప్రపంచంలోని చరిత్ర అంతా పేదవారి కథలే - మా వారితోపాటు నేనూ అప్పుడపుడూ కవులతో మాట్లాడుతూ ఉంటానులే" అంది.

ఆపిల్ పళ్ళుకోసి అందమయిన ప్లాస్టిక్ పళ్ళెంలో అతనిముందుంచింది.

"మా ఆయనో పిక్చర్ తియ్యబోతున్నారు. చాలా గొప్ప పిక్చర్ అవుతుందని అందరూ అప్పుడే అనుకుంటున్నారు. అది సక్సెస్ అయితే బొంబాయి వెళ్ళిపోవాలని ఆలోచన ఉంది."

"ఎక్కడినుంచి వస్తున్నారు?"

"అనపర్తిలో ఎవరి దగ్గరో 'స్మగుల్డ్ రూబీ' ఉందని చూచాయగా తెలిసింది. చాలా ఖరీదయిన కెంపు. ఆ బాస్టర్డ్ ధర తెగనివ్వకుండా ఆఖరికి పదివేలవరకూ ఇస్తానన్నారాయన" అంది అదేదో పదిరూపాయలన్నట్టు.

చాలా నిర్లక్ష్యంగా, అవన్నీ సామాన్యమయిన విషయాలాగ చెపుతోంది వలజ. చెపుతూ గదంతా కలియ తిరుగుతూంది. ఆమె కాలికి వెండి మువ్వలున్నాయి. అవి నేలని బాదుతున్నాయి. అందరిలాగా నాజూకుగా కాక, తాడించినట్టు అడుగులు వేస్తోంది. ఆ కుదుపుకి వెసులుబాటుగా ఉన్న రొమ్ములు కదులుతున్నాయ్. అలాంటి నడక ఆ అనుభవం ఆమెకు అలవాటులాగానే ఉంది. పక్క చూపులు చూస్తూ అటూ ఇటూ తిరుగుతోంది.

"మా ఆయనకు చెప్పి నీకో మంచి ఉద్యోగం వేయిస్తాను మద్రాసులో ఉండిపోతావా?" అంది ఉన్నట్టుండి.

నవ్వాడు చంద్రుడు. "ఈ వయస్సులో వృత్తి మార్చుకోవాలంటే భయమేస్తుంది. అయినా, అక్కడ నాకేం సమస్యల్లేవు. బాగానే గడిచిపోతున్నాయి రోజులు"

నవ్వింది. "అవునులే. ఇరవై యేళ్ళ క్రితం సినిమా థియేటర్ యజమానివి అవుతావా అని అడిగినప్పుడు. టిక్కెట్లు అమ్మే ఉద్యోగంతో సరిపెట్టుకున్న మహానుభావుడివి. నీకెక్కడ బ్రతికితే బాగుండదు కనక!" ఆ మాటల్లో వ్యంగ్యమూ, కోపము, కసీ ధ్వనించాయి. కాని అది చాలా గొప్ప పొగడ్తలాగ సరిపెట్టుకున్నాడు చంద్రుడు.

"ఇక్కడెందుకొచ్చారు?" అన్నాడు మాటమారుస్తూ.

కాస్త ఆగి చెప్పింది -" నా రక్తంలో ఏదో దోషం ఉందిట, ఎయిర్ కండిషన్డ్ గదులకి తప్ప, బయట ఉంటే నాకు పడదు. ఇక్కడాయనకి తెలిసిన డాక్టరెవరో ఉన్నారట. కన్సల్ట్ చేస్తానని వెళ్ళారు."

ఆపిల్ ముక్కలు తింటూ కూచున్నాడు.

"నువ్వూ మద్రాసుకేగా? - మనమంతా కలిసి పోవచ్చు."

"ఒక రైల్లోనే పోవచ్చునేమో గాని, కలిసే కాదు. నువు మా స్థాయికి దిగిరావడం సాధ్యమయే పనికాదు." నవ్వాడు.

"అదా? ఫరవాలేదులే. మద్రాసులోనయినా కలుస్తావా, తప్పించుకుపోతావా?" అంది.

తలూపాడు.

పెట్టె తీసి - ఒక సొరుగులోంచి రంగురంగులకార్డు ఒకటి అతని మురికి జేబులో ఉంచింది. దాని మీద అడ్రసు - ఫోను నంబరు ఉంది. "ఫోన్ చేస్తే కారు పంపుతాను," అంది.

ఆపిల్ ముక్కలు తినడం అయిపోయింది. ఏం చెయ్యాలో తెలియక, ఏం మాట్లాడాలో తెలీక దిక్కులు చూశాడు. తలెత్తితే ఆమె తనవేపే చూస్తోంది.

"ఏమిటలా చూస్తావు?"

"చాంద్? నా గురించి ఇన్ని సంవత్సరాలలో ఎప్పుడయినా ఆలోచించావా?" అంది.

"మా అమ్మ ఫోటో చూసినప్పుడల్లా నువ్వు గుర్తుకొస్తావు ఆవిడకి నువ్వు చివరి శిష్యురాలివి."

"బ్రూట్! మీ ఇంటిముందు మర్రిచెట్టుని చూసినప్పుడు గుర్తురానూ? నీకు చెప్పడమూ చేతకాదు, నువ్వు ఇరవై ఏళ్ళ కిందటే ముసలివాడివి కావడం ప్రారంభించావు; ఇప్పుడయిపోవడం ఆశ్చర్యమేముంది?" అని ఆగి, మంచం మీద అడ్డంగా పడుకుని తనమీదకి తలగడ లాక్కుని, కలలో చెపుతున్నట్టు అంది "నేను నీ గురించి ఎప్పుడూ ఆలోచిస్తాను. నీతో పెళ్ళి జరిగివుంటే నేనేం నష్టపోయేదాన్నా అని భయపడుతూంటాను."

"పోనీ, మంచే జరిగిందిగా!" అన్నాడు.

ఆమెకు కళ్ళనీళ్ళు వచ్చాయి. "నీకేం అర్థంకాదు. స్టుపిడ్" అంది.

ఉన్నట్టుండి ఎక్కడో ఇంజను కెవ్వుమంటే ఇద్దరూ తుళ్ళిపడ్డారు.

"ఇక వస్తాను" అని లేవబోయాడు.

"ఆయన ఇప్పుడప్పుడే రారులే. కూచో!" అంది చెయ్యిపట్టుకుని. ఆ మాట పూర్తికాకుండానే ఎవరో తలుపు తట్టారు. చంద్రుడు బిత్తరపోయాడు. ఆమె ముఖంలోనూ ఆశ్చర్యం కనిపించింది. అయినా, తేరుకుంది. "ఫరవాలేదులే. ఆయనే అయినా కొంపమునగదు. సినిమా ప్రపంచంలో స్నేహానికీ, ప్రేమకీ వేర్వేరు అర్థాలున్నాయి. ఆయనే అయితే నిన్ను గుర్తుపడతారో లేదో చూద్దాం!" అంటూ లేచి వెళ్ళి తలుపు తీసింది.

కాని, తలుపు తట్టింది ఆయనకాదు. వేలు పిళ్ళై లోపలికి ఒకడుగువేశాడు. కుర్చీలో చంద్రుడినీ అతని వాలకాన్నీ చూసి పాలకుండ మీద కాకి వాలినప్పటి అనిష్టతనీ, అసహ్యాన్నీ ముఖంలో చూపించాడు.

"ఏమిటి పిళ్ళై?" అంది వలజ.

"అయ్యగారు రెన్నువందలుదా అడిగి తెమ్మనిరి." అన్నాడు.

"నాలుగు వందలు పట్టుకెళ్ళారే!" అని అంతలో ఏమనుకుందో చంద్రుణ్ణి చూసి మారుమాట్లాడకుండా పెట్టెతీసి రెండు వందరూపాయల నోట్లు వేలు పిళ్ళైచేతిలో ఉంచింది.

తలుపు దగ్గరయాక - చేతులు ఆడిస్తూ పరుపుమీదకి పోయి కూచుని - "ఉత్త ఖర్చు మనిషి! ఒక్కరోజులో ఆరువందలు ఖర్చు పెడతారు. అడిగితే కోపం - 'అర్జించేవాడికి ఖర్చుపెట్టే సొగసు అర్థం కావాలి' అంటారు." అంది.

ఆ మాటల్లో బాధకంటే - అటువంటి జీవితం గడుపుతున్నానన్న దర్పం ఎక్కువ కనిపించింది.

"నేనొక్కతినే కూర్చోవాలంటే చికాకు. పోనీ మీ ఆవిడని పిలుచుకురాకూడదూ! కబుర్లు చెప్పుకుంటూ ఇక్కడే కూచుందాం" అంది.

భార్య సంగతి ఎత్తేసరికి ఇక అతనికి అక్కడ కూచో బుద్ధి కాలేదు "లేస్తాను" అన్నాడు కూచునే.

ఆమె ఏమీ సమాధానం చెప్పలేదు. అతన్నే చూస్తోంది.

లేచి గుమ్మందాకా నడిచాడు. ఆమె ఇంకా అలాగే చూస్తుండడం గమనించి తన మాసిన బట్టల్ని చూసి తనే సిగ్గుపడ్డాడు.

"పోయేదా?" అన్నాడు గుమ్మం దగ్గర ఆగి.

"వెళ్ళిపోతూ అనుమతి దేనికి? - నీకిది అలవాటే - నువ్వు ఎలాంటి పరిస్థితిలోనయినా ఇంత సుళువుగా జారిపోగలవు."

తలుపు తీసుకు బయటికి వస్తే - వెచ్చని వాతావరణం వాస్తవ ప్రపంచాన్ని గుర్తుచేసింది. చల్లని శరీరం మెల్లగా వెచ్చదనానికి రాజీపడుతుంది. ఇది అలవాటైన ప్రపంచం - విశ్రాంతిగా నిట్టూర్పు వదిలాడు. ఆ తలుపు వెనక ఖరీదయిన ప్రపంచం - అరగంటలో విసుగనిపించింది.

రిటైరింగ్ గదులలందు వసారాలో అక్కడా, అక్కడా తప్ప అన్ని దీపాలూ ఆరిపోయాయి. రాత్రి వెలుగులో విజయవాడ అలంకరించుకున్న వెలయాలులాగ కులుకుతూంది. ఊరుకి మరొకపక్క గుర్తుపట్టరానంత చీకటి గుయ్యారం.

గబగబ మెట్లు దిగాడు. ప్లాట్‌ఫారం వెలుగులోకి రాగా జేబులో ఉన్న విజిటింగ్ కార్డు తీసి అక్షరాలు చదివాడు.

"ఆర్. రంగరాజు, రంగరాయ మూవీస్" అని వ్రాసి ఉంది.అవును. ఇప్పుడు గుర్తుకొచ్చింది. అతనిపేరు రంగరాజే!

******

పార్వతమ్మ పోయాక చంద్రుడి పని మరీ అస్తవ్యస్తమయిపోయింది. ఇరవై ఏళ్ళపాటు మరోవ్యక్తి అంటూ తొంగిచూడని ఆ జీవితంలో తల్లిలేనిలోటు - నలుగురికన్నా మరింత పెద్దదే అయింది. దుఃఖం మాట అలా ఉండగా, ఆ మనిషి లేని ఇంట్లో మరికొన్ని

కొత్త సమస్యలు తలెత్తాయి. బ్రతికున్నన్నాళ్ళూ ఏదో కొంత వార్చిపడేసేది పార్వతమ్మ. ఇప్పుడిక వంట తనే చేసుకోవలసి వచ్చేది. అయితే అదేం కొత్త పనికాదు చంద్రుడికి. చివరి రోజుల్లో పార్వతమ్మ మరీ మంచం దిగలేని సందర్భాల్లో అలా మంచం మీద కూచునే తనకి ఎలా చెయ్యాలో చెపుతుండేది. అలాగే వంట చేసుకుంటూ ఖాళీగా ఉన్న మంచాన్ని చూసి కళ్ళు తుడుచుకునేవాడు చంద్రుడు.

ఈ మనస్తాపాన్ని, ఇబ్బందుల్ని వలజ గుర్తించకపోలేదు. ఎప్పుడన్నా మధ్యాహ్నం వేళల్లో అటువచ్చి, అతను వద్దంటున్నా కూర తాళింపు వేసో, పచ్చడి నూరో వెళుతుండేది. అంతకన్నా సాయంచెయ్యడానికి అతను ఒప్పుకోడని తెలుసు. కాని సాయంకాలం వేళల్లో - రాత్రి పదివరకూ అతడికి పని తీరదు కనక, భోజనం వాళ్ళింట్లోనే బలవంతంగా చేయించేది.

హాలుకు దక్షిణంగా కాంతయ్యగారి ఇల్లు హాలు వెనక పెద్ద మామిడి తోపు. లెక్క అప్పగించడానికి ఉదయం హాలుకి వస్తే ఇంగ్లీషు ట్యూటర్ వెళ్ళాక చంద్రుడిని తీసుకుని మామిడి తోపులోకి వచ్చేది వలజ. అలాంటప్పుడు ఏదో కుంటివాడికో, గుడ్డివాడికో తను ఆసరా అయి నడిపిస్తున్నట్టు అనిపించేదే కాని, తనవయస్సు మగాడు తననీ, తన వయస్సునీ ఎరిగి ప్రవర్తిస్తున్నట్టు అనిపించేదికాదు, *మగాడిలో నిస్సహాయత, సిగ్గు అతనికి మిగతా విషయాల్లో చాలా నష్టాన్ని కలిగించవచ్చు. కాని, ఆడదానికి మాత్రం ఆ గుణం చాలా అందంగా కనిపిస్తుంది. ఆడదానిలో ఆ బలహీనతను అందంగా పంచుకోగలిగినవాడు ధన్యుడు!*

నిజానికి ఆ నిస్సహాయతకీ, మంకుతనానికి చంద్రుడు బాధ్యుడుకాడు. మొదటినుంచి బ్రతుకు భయం, రోజు గడవడానికి గుంజాటన, తల్లిరోగం, ఒంటరితనం - ఇలాంటివే అతనికి బాగా తెలుసు. వీటి మధ్య తల్లిపాట ఒక్కటే అతని మనస్సువరకూ పోయిన రుచికరమయిన అనుభూతి. అతని దృష్టిలో వలజ మండే అగ్నిగోళం. తన కంటె ఎన్నో అడుగులు ముందుకు నడిచి, ముందున్నట్టు గుర్తుచేస్తూ తనను రమ్మంటుంది. తన తల్లి తనతోపాటు నడిచి, 'మనం ముందుకు వెళ్ళాలి బాబూ!' అని భుజంతట్టినట్టనిపించేది. చిన్నప్పటినుంచీ ఒక ఆడదాన్ని క్షుణ్ణంగా తెలిసిన చంద్రుడు - ఆ తల్లి స్వభావాన్నే భార్యలో చూడకపోవటంలో ఆశ్చర్యంలేదు. అందుకే వలజ అతన్ని ఆశ్చర్యపరిచేటంతగా ఆలోచింపచేసేది కాదు. తన గౌరవాన్ని సంపాదించుకున్నంతగా ఆదరాన్ని సంపాదించుకోలేకపోయింది. అదేగాక, ***అన్యోన్యం కుదరని చోట ఆదరం కూడా భక్తిగానో, భయంగానో స్థిరపడుతుందిగానీ, ప్రేమగా అలుముకోదు.*** ఆమె శ్రద్ధ, సహాయాలు అతనికి తన బాధ్యతల్ని గుర్తుచేసేవాకాని, బాంధవ్యాన్ని పెంచలేకపోయాయి.

ఇలా అర్థంకాని మనస్థత్వాలతో ఆ మామిడితోపులో ఇద్దరూ తిరిగేవారు. అది స్నేహమనే అనుకుంటే చంద్రుడు చాలామంది కన్నా గొప్ప స్నేహితుడు కాగలిగేవాడు. కాని ప్రతిసారీ అతను ఇవ్వనంత శక్తి, చాలని దానాన్ని ఆమె ఇవ్వమనేది. అతనికి సాధ్యంకాక దూరంగా జరిగేవాడు.

ఏ మధ్యాహ్ననికో వలజ ఇంకా ఇంటికి రాకపోతే కాంతయ్యగారికి ఆమె ఎక్కడ ఉందో అర్థమయేది. వంటవాడికి చెప్పి ఇద్దరికీ కారేజీలో భోజనం ఆ తోపులోకి పంపేవాడు. ఏ చెట్టుకిందో నీళ్ళు చల్లి సన్నటి మలబారు చాప పరిచి - ఇద్దర్నీ కూచోపెట్టి అన్నం వడ్డించేవాడు వంటవాడు. ఆ రోజులు చంద్రుడి జీవితంలో చాలా రుచికరమయినవి. అయితే ఆ దినాలే అతనికి హెచ్చరికలుగా గుర్తుండిపోయినవీను. రేపు పెళ్ళయితే ఇలాంటి భోజనానికి తను వారసడవుతాడని కాక, అలాంటి భోజనం ఆమెకు పెట్టగలడా అని ఆలోచించి భయపడేవాడు. *ఆలోచన పెరిగినంతగా అనుభూతిని పెంచుకోవడం* అతనికి వాళ్ళ అమ్మ నేర్పలేదు.

తరచు వాళ్ళిద్దరూ తోటకే వెళుతుండడం కాంతయ్యగారు గమనించి, ఓ వేసవిలో చిన్న తాటాకుల పాక వేయించారు. చల్లదనానికి తాటాకుల పాక కాని, లోపలంతా అందమయిన భవనంలా ఉన్నట్టుండేది. అక్కడ మడత కుర్చీలు, అద్దం బీరువా, టేబులూ, చిన ట్రాన్సిస్టరూ, ఓ మంచం - అన్నీ ఏర్పరిచారు. కాని, ఆ గది ఏర్పడ్డాక అటు రావడానికి ఇష్టపడలేదు చంద్రుడు!

ఆ రోజులోనే విశాఖపట్నం నుంచి తరుచు ఒకాయన వస్తుండేవాడు. అతనిపేరు రంగరాజు. అందమయిన గిరజాల జుత్తు, నిటారుగా, ఠీవిగా, తీరుగా ఉండేవాడు. అక్కడే ఓ సినిమా పంపిణీ సంస్థ ప్రతినిధి. అతను చిత్రం మారినపుడల్లా కొత్త చిత్రం డబ్బాలు

పట్టుకుని అక్కడికి వస్తుండేవాడు. వ్యాపారానికి సంబంధించిన విషయాలు కాంతయ్యగారితో మాట్లాడుకుని వెంటనే వెళ్ళిపోతుండేవాడు. కాని క్రమేపీ వలజ మామిడితోపులోని తాటాకు పాకలో విశ్రాంతినే గురించాక, వచ్చినప్పుడల్లా రెండురోజులుండటం అలవాటు చేసుకున్నాడు. మంచి ట్వీడ్ సూటూ వేసుకుని, బంగారు ఫ్రేము కళ్ళద్దాలతో పగటిపూట – ఆ గ్రామంలో అతను తిరుగుతుంటే ఎవరో మహారాజు వచ్చినట్టు అంతా విస్తుపోయి చూసేవారు. ఆ దృష్టినీ, అలాంటి నడకనీ వలజ గమనించకపోలేదు. ఓ విధంగా ఆమె కూడా అతని తరహాకి అబ్బురపడింది. తన మనస్సులో ఉన్న ఏదో ఆదర్శానికి తను అర్థం చెపుతున్నట్టుండేది. చంద్రుడిలో లోపించిందనుకున్నదేదో అతనిలో కనిపించింది.

నలిగిన పైజమాతో, జుబ్బాతో తిరిగే చంద్రుడిని అలా తయారుకమ్మని మాటిమాటికి చెప్పేది. రంగరాజు శరీరం మీద ఉన్న వస్తువయినా తన నెలజీతానికి రాదని అతనికి తెలుసు. అందుకని అలాంటి కోరికకి బెదిరిపోయేవాడు. అయితే కారణం చెప్పకుండానే ఆమె కోరికని దాటేసేవాడు. ఆమెకు ఉద్రేకమే కాని, పరిస్థితిని అర్థం చేసుకునే స్థిమితం లేదని చంద్రుడి తెలుసు. ఆమె వత్తిడికి తట్టుకోలేక ఒకరోజు చెప్పేశాడు కూడాను –

"నా జీతానికీ ఆ వేషానికీ పొంతన కుదరదు" అని.

"నేనిస్తాను" అంది వలజ – వెంటనే. కాని, అది సాగేపనికాదని ఆమెకీ వెంటనే అర్థమయింది. ఇక ఏం చెయాలో తెలీక గిజగిజలాడింది.

సినిమాలద్వారా చోడవరం వరకూ వచ్చిన నాగరికతలో మణిపూసలాగ కనిపించేవాడు రంగరాజు. ఆలోచనలూ, అభిరుచులూ ఇంకా స్థిరత్వాన్ని సంపాదించుకోలేని ఆ వయస్సులో ఆమెకు ఇదంతా అబ్బురంగా కనిపించేది. ఆమెకి తెలియకుండానే రంగరాజు అనే వ్యక్తికీ, చంద్రుడి వ్యక్తిత్వానికీ ఆకర్షితురాలయింది.

ఆ రోజుల్లో రంగరాజంటే కాంతయ్యగారూ ప్రత్యేకమయిన శ్రద్ధ వహించేవారు. అందులో కొంతవరకూ వ్యాపార దృష్టి ఉన్నాయి. వ్యక్తిగా కూడా రంగరాజంటే గౌరవం ఉండేది ఆయనకి. సినిమాల పంపిణీదారుల పక్షంనుంచి కాంతయ్య వ్యాపారం నిలదొక్కుకోడానికి రంగరాజు చాలా సాయపడ్డాడు. ఆ కృతజ్ఞత ఉండేది కాంతయ్యగారికి. రంగరాజు ఆ ఊరు ఎప్పుడొచ్చినా రాజభోగాలు అనుభవించేవాడు. సాయంకాలం వేళల్లో మడత కుర్చీ వేయించుకుని పాక బయట కూచునేవాడు. నల్లని వల్లె వాటు వేసుకుని మెరుపులాగ అప్పుడపుడు వలజ అతనికి కనిపించేది. నగరపు సంస్కారంలో సినిమా ప్రపంచంలోని కృత్రిమ జీవితాన్ని చూస్తే రంగరాజుకి వలజ కొత్తగా, స్వచ్ఛంగా కనిపించేది. కాని, పొరపాటునయినా ఆమె ముందుగాని కాంతయ్యగారి ముందుగాని ఆ ఆకర్షణని సూచన మాత్రంగానయినా కనిపించనివ్వలేదు రంగరాజు.

రంగరాజు వచ్చిన రోజులో ఒకపూట తప్పక కాంతయ్యగారింట్లోనే భోజనం చేసేవాడు. అప్పుడు వలజ విధిగా వడ్డన చేసేది. మాటల్లోనూ, పలకరింతలోనూ – 'అమ్మాయిగారు' అనేవాడేకాని, ఆమెని కన్నెత్తి చూసేవాడు కాదు. ఈ నిర్లక్ష్యం ఆమెని ఆశ్చర్యపరచకపోలేదు. అక్కడ – సినీప్రపంచంలో అతనెందరో అందగత్తెల్ని చూస్తుంటాడు. ఆయన కేమిటి? – అని సరిపెట్టుకునేది.

మగవాడి తిరస్కారం స్త్రీని ఆకర్షిస్తే అతని ఆహ్వానం ఆమెకు వెగటు పుట్టిస్తుంది.

ఒకరి, కాంతయ్యగారికి బాగా జబ్బుచేసి మంచాన పడ్డాడు. ఆయనకి ఉబ్బసం ఉంది. వయస్సు కనక – అది మహమ్మారి అయి కూచుంది. ఆ రోజుల్లో వ్యాపారం సరిగా చూసుకునే మనిషి లేక బాధపడుతుంటే రంగరాజు స్వయంగా వచ్చి సినిమాహాలు వ్యవహారాన్ని నిర్వహించాడు. ఆయన అభ్యర్థన మీద వారానికి మూడు నాలుగుసార్లయినా వచ్చేవాడు. ఆ రోజుల్లో రాబడి కొంచెం తగ్గితే, పంపిణీ దార్లకి చెప్పి సర్దుబాట్లు చేయించాడు. *మనిషి కృతజ్ఞతకి దాసుడయినట్టు – ఏ అధికారానికీ దాసుడు కాడు.*

కాంతయ్యగారికీ, వలజకీ ఆ ఉపకారం మనస్సులో ముద్రవేసుకుంది.

వలజకీ, చంద్రుడికీ ఉన్న స్నేహం రంగరాజు దృష్టికి రాకపోలేదు. అయినా, స్నేహానికి పెద్ద ప్రాముఖ్యంలేని ప్రపంచం అతనిది. అందుకని దానికంత శ్రద్ధని కనపరచలేదు. అయితే, అలా టిక్కెట్లు అమ్మే గుమస్తాతో సినిమాహాలు ప్రొప్రయిటరు కూతురు స్నేహం కలపడం చాలా హీనంగా తోచింది.

స్నేహితుడు కనక – ఆ ఉద్యోగానికి చంద్రుడు కుదురుకున్నాడని, ప్రొప్రయిటరు అల్లుడు కావడానికి బదులు, గుమాస్తా కావడం అతని గొప్పతనమేనని రంగరాజుకి అర్థం కాలేదు.

ఆమెని చంద్రుడు 'వలజా' అని పిలవడం, టిక్కెట్లు అమ్మే వేళల్లో, ఆమె కూడా అతని గదిలో కూచుని బాతాఖానీ వెయ్యడం అతనికి నచ్చలేదు. కాని, నచ్చని విషయాలు ముఖం మీద చెప్పడం నాగరీకత కాదని అతనికి తెల్సు. అలా చెప్పే అవకాశం రావాలి. దానికి బలమైన కారణం ఉండాలి.

ఓసారి, అనుకోకుండా అతనికా అవకాశం కలిసి వచ్చింది.

అక్కడికి అయిదు మైళ్ళులో ఉన్న తమ్మినపూడిలో నూరో నెంబరు చీరలు నేసే నేతగాళ్ళున్నారు.

చాలా నాజూకయిన పనిచేస్తారు వాళ్ళు. చీరలు కావలసివచ్చినప్పుడలా అక్కడికి వెళ్ళి, నూలు రంగు ఎన్నిక చేసుకుని పురమాయించిరావడం వలజకి అలవాటు. వారంరోజులు పోయాక పనివాళ్ళు ధర చెల్లించి సరుకు తీసుకువస్తారు.

ఈసారి వెళుతూ ఇంటిముందు గుర్రబ్బగ్గీ ఆపి, మధ్యాహ్నం నిద్రపోతున్న చంద్రుడిని వెంటబెట్టుకు వెళ్ళింది వలజ. అక్కడ ఒకటి రెండు చోట్ల ఎన్నిక జరపవలసి ఆలస్యంగా తిరిగి వస్తూ సరాసరి హాలుదగ్గరే చంద్రుడిని దింపేసి వెళ్ళిపోయింది. మొదటి ఆటకి అప్పటికే బాగా ఆలస్యమైపోయింది. అందుకు గాభరాపడుతూనే వచ్చాడు చంద్రుడు. ఇదివరకు ఒకటి రెండుసార్లు అలాంటి ఆలస్యం జరిగినప్పుడు ఎవరితోనో టిక్కెట్లు అమ్మించి పని జరుపుకున్నారు కాంతయ్యగారు. కాని, ఈసారి అలా జరగలేదు. టిక్కెట్లు ఇవ్వకుండా సినిమాకి వచ్చినవాళ్ళందరినీ అలాగే నిలబెట్టేశాడు రంగరాజు. గుమాస్తా వస్తేకాని ఇవ్వడానికి వీలుండదన్నాడు. అంతా చిర్రుబుర్రులాడుతూ నిలబడ్డారు. వెళ్ళిపోయినవాళ్ళు వెళ్ళిపోయారు. రంగరాజు కోపంతో హాలంతా తచ్చాడుతున్న సమయంలో చంద్రుడు లోపలికి వచ్చాడు.. కనుచూపుమేర దాటిపోతున్న వలజ గుర్రబ్బగ్గీ చూడగానే మరీ రెచ్చిపోయాడు రంగరాజు.

వచ్చిన ప్రేక్షకులందరి మధ్యా పెట్టి చంద్రుడిని కడిగేశాడు. సమాధానం చెప్పే అవకాశం లేకుండా నానారకాలుగా తిట్టాడు. చంద్రుడు దిగ్భ్రమ నుంచి తేరుకునేలోగానే చరచరా ఆఫీసు గదిలోకి నడిచి స్వయంగా టికెట్లు అమ్మడం ప్రారంభించాడు. ఆ పనిముందే ఎందుకు చెయ్యలేదో ప్రేక్షకులు అడగనూ లేదు. ఆలోచించనూ లేదు.

చంద్రుడు తేరుకుని "నేను అమ్ముతాను," అనబోయేసరికి – మళ్ళీ కేకలు వేసి, "ఇక్కడ నువ్వేం చెయ్యనక్కరలేదు. గెటవుట్. రేప్పొద్దుట వచ్చి నీ జీతం పట్టుకువెళ్ళు." అని అరిచాడు.

ఇలాంటి గద్దింపు చంద్రుడికీ కొత్త. తల్లి ఆప్యాయతకీ, వలజ అనురాగానికి మధ్య ప్రశాంతంగా, నిశ్చలంగా నిండుకున్న ఆ కోనేరులో – అనుకోకుండా ఈ రాయి పడేసరికి చలించిపోయాడు. నిజానికి గజగజా వణికిపోయాడు. ఆ భయంతోనే మరోమాటలేకుండా ఇంటికి వెళ్ళిపోయాడు. రాత్రి యధావిధిగా అతనికి కాంతయ్యగారింటినుంచి భోజనం తెచ్చిన వంటవాడు – కారేజీతోపాటు చంద్రుడి ఉద్యోగాన్ని రంగరాజుగారు తీసేశారన్న వార్తని కూడా ఇంటికి మోసుకు వచ్చాడు.

(కొనసాగింపు వచ్చేసంచికలో)

ఈ నవల క్రిందటి భాగం ఇంకా చదవలేదా..? లేక మళ్ళీ ఒకసారి చదువుదామనుకుంటున్నారా? వెంటనే కౌముది గ్రంధాలయాన్ని సందర్శించండి..

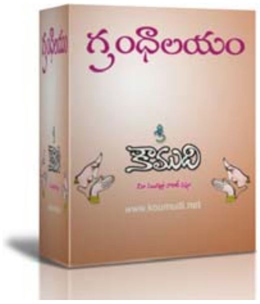

Click here to go to KOUMUDI Library